

Şimdi Neredeler, Ne Yapıyorlar?

Huzur evinde huzur arayan ünlü şair ve romancı Şükûfe Nihal, küçücük odasında 4,5 yıldır yanından ayırmadığı iki arkadaşı koltuk değnekleri arasında gülümseyerek resim çektirdi.

Şair Şükûfe Nihal Çile Dolduruyor

Bir zamanlar Atatürk'ün sofrasında ve salonunda güzide bir mevkii olan şair ve yazar Şükûfe Nihal iki yıldır bir huzur evinin tek odasında koltuk değnekleri ve şiirleri arasında küskün bir hayat yaşıyor.

RÖPORTAJ: CENGİZ YARBAĞ — FOTOĞRAFLAR: KUTLU ERTUNA

HUZUR EVİ ilk bakışta insana hakikaten huzur veren bir yer. Geniş bir bahçe ile çevrili. Beyaz boyalı, iki katlı evin kapısını açıp girdiğiniz zaman, tam karşınıza rastlayan müracaat bürosundaki yaşlı memure:

— Kimi istiyorsunuz? diye soruyor.
— Şükûfe Nihal Hanımı, dedik.
— Randevunuz var mıydı? diye ikinci bir sual daha sordu.

Randevumuz yoktu. Haber verilmesini istedik. Yaşlı memure:

— O zaman biraz bekleyeceksiniz, haber göndereyim, diyerek yardımcılardan birini koşturdu. Ve hemen ekledi:

— Eğer gazeteci iseniz Şükûfe Nihal Hanımın sizleri kabul edeceğini hiç zannetmem. Çünkü hastalık ve düşünce son zamanlarda onu çok çoktetti. Morali bozuk. Kimse ile tek kelime konuşmuyor.

Şükûfe Nihal Hanımın, «Bizimle ancak yemekten sonra görüşebileceği» haberi geldiği zaman müracaat memuresi, kısa sorularla kendisi için gerekli «tahkikatı yapıp» bitirmişti bile... Ve gelen müspet cevap karşısında «Şansız varmış!» demekten kendini alamadı.

ŞİMDİ NEREDE?...

Bir zamanların ünlü kadın şairi ve kısa romanlar yazarı, şimdi Bahçelievler'deki «İstanbul Huzur Evi»nin 5 numaralı odasında kalıyor. Daima kapalı

tuttuğu odasından içeri girer girmez önce karyolasına dayalı bir çift koltuk değneği göze çarpıyor. Sonra da devrinin güzel kadınlarından biri olarak gösterilen Şükûfe Nihal'in şimdiki çehresi ile karşılaşıyorsunuz... Başucunda bir Birinci paketi, elinde 99'luk tespihi ile yatağında dik durmaya ve gülümsemeye çalışarak «Hoş geldiniz» diyor. Ama, muhakkak ki hayatından memnun değil. Şimdiki durumu onu son derece kötümser yapmış. Belki de Atatürk'ün sofralarının 1 numaralı kadınıni süratle götürten de bu...
İki yılı aşkın bir zamandan beri huzur evinde kaldığını söyleyen Şükûfe Nihal'in koltuk değneklerine muhtaç olması tam 4,5 yıllık bir maziye dayanıyor. Bunları anlatırken:

— Son yıllarda çok, ama pek çok ıstırap çektim, daha doğrusu çektirdiler, demekten kendini alamıyor. Kendisini bu duruma getiren o menhus kaza ise hâlâ bir kâbus gibi hafızasında.

1962 senesinde Kadıköy Selâmiçeşme'de başına gelmiş. Yürüyüşü çok sevmiş. Ve bir yaz günü koşu koşu karşıdan karşıya geçerken düşmüş.

— 66 yaşında olmama rağmen dincim, diyor. İki genç yardım etmek istediler. Kendime güvendiğim için razı olmadım. Ama sol bacağıma bir bıçak saplanmış gibiydi. Hastaneye kaldırdılar. Uzun fasılalarla her biri 4,5 saat süren 4 ameliyat geçirdim. Acım sonsuzdu. Doktorlar iyileşeceğimi söylediği halde, sol ayağım 4 santim kısa ve çarpık kaldı. Beni ıstırap çektire çektire bu hale getirdikten sonra rahat bıraktılar.

NE YAPIYOR?

Huzur Evinin en eski müşterisi Şükûfe Nihal. 5 numaralı odasında bir karyolası, komodini, iki sandalyesi, gardiobu ve 2 yılı aşkın zamandır kullandığı eşyaları ile kalıyor. Bir de küçük, tahta bir bavul içinde son 4,5 yılının çizistirmelerini saklıyor:

— Elime kâğıdı, kalemi alıyorum. Bir şeyler yazmak istiyorum, ama işte hep-

si gördüğünüz gibi yarım kalıyor, diyor.

Bavulun içi parça parça kâğıtlarla dolu. Şükûfe Nihal'in eski yazı ile yazdığı şiirleri. Ama hiç biri retuş görmemiş.

— Eskisi gibi değilim, kısa zamanda bıkıyorum, diyor.

Üzerinde ısrarla çalıştığı bir şiirini, hepsinden ayrı saklamış, yastığının altında. Adı: «Çile»!...

— Son olarak iki şiir yazdım zaten. «Çile» bir bakıma benim şimdiki hayatımı da anlatır, onun için ayrı bir önem veriyorum, diye anlatıyor.

Şükûfe Nihal Hanım: «Her sağlam insan iki, üç gün aç, susuz kalabilir, lâkin şiirsiz asla» diyen ünlü Fransız şairi Charles Baudelaire'e adanmış «Çile» şiiri. Hayat okuyucuları için de son dört dörtlüğünü okudu:

Müzik sesleri, rüya...
Sezerim zaman zaman,
Silinir, uçar, gider...
Ürperirim kuşların
Hayat cıvıltısından,
Birden söner nağmeler...

Bir yıldız güler bazı
Sisli çöller ardından,
Rüzgâr olur koşarım.
Kanamım parça parça;
Ufuklar duman duman;
Umutlar kalır yarım!...

İşıl işıl sularda
Cevherler yanar renk renk;
Bir kumsalda bir bekle...
Sular bazı coşsa da
Etsem dalgalarla cenk
Bulduğum, tek bir inci!...

Sarılmış kollarıma
İbrişimden çileler;
Düğüm düğüm dolaşık
Bu bir kara seveda ki,
Ölüm yoluna sürer,
Kurtulamaz bir aşık!...

71 yaşında kadın şair ve yazarımızın şu andaki hali hakikaten «çile». Onun bütün amacı da günlerini gözlerden ırak geçirmesi ve ıstırapından kimsenin haberdar olmaması...

VE... 35 YIL

ÖNCESİ...

Köküne bağlı,
milliyetçilik yönünün
kuvvetli olduğunu
söyleyen yazar, uzun
yıllar önce
İstanbul ve Ankara
salonlarının en
çok aranan
kadınıydı. Şıklığı
ve güzelliğiyle
dikkati çekmişti.
Bunların yanı sıra
edebî hüviyeti onu
Atatürk'ün
sohbetlerinin
başlıca simalarından
biri durumuna
getirmişti. Yanda,
Şükûfe Nihal'in
35 yıl önce ve
en şöhretli
günlerinde
çekilmiş bir
fotoğrafını
görüyorsunuz.

